

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟ

Η 7η Οκτώβρη 2020 ήταν μια μέρα που θα μείνει ανεξίτηλα γραμμένη στη μνήμη της πολυεθνικής εργατικής τάξης, όχι βέβαια για τους λόγους που εσχάτως πασχίζει να μας πείσει η δήθεν αντιφασιστική ενότητα του ελληνικού έθνους, αλλά για κάτι περισσότερο σύνθετο: ένας κύκλος διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης έκλεισε την στιγμή που ανοίγει ένας νέος. Το σύντομο πέρασμα της συμμορίας των μαχαιροβγαλτών από την κεντρική πολιτική σκηνή συνέπεσε με τις ανάγκες ενός κρατικού σχεδίου υποτίμησης της εργασίας, στρατιωτικοποίησης της ζωής και καλλιέργειας ενός λαϊκιστικού, «αντι-εε» κοινωνικού κλίματος με εθνικιστικά χαρακτηριστικά προς όφελος τμημάτων του αστικού μπλοκ. Από την αρχή μέχρι το τέλος της, η χρυσή αυγή ήταν ενεργούμενο των αφεντικών και των υπηρεσιών. Κι όπως κάθε ρουφιάνος, έτσι και η γνωστή συμμορία, από την στιγμή που το «κόστος» που συνεπαγόταν στα αφεντικά της άρχισε να είναι μεγαλύτερο από το «όφελος» για το οποίο είχε ανακληθεί από την εφεδρεία, κατέστη «επιζήμια» για τους εντολείς της. Όπως μάλιστα, έτσι έπρεπε και να αποσυρθεί από το πολιτικό προσκήνιο: με κρατική εντολή. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει απαραίτητα ότι θα εξαφανιστεί από την πολιτική ζωή γενικότερα. Η συνεισφορά των μαχαιροβγαλτών σε σημαντικές στιγμές του ελληνικού ιμπεριαλισμού-εθνικισμού-μιλιταρισμού ήταν τόσο κομβική μέσα στις τελευταίες δεκαετίες, ώστε στο πολιτικό «παρασκήνιο» -ακόμα και μέσα από τα σίδερα της φυλακής- μπορεί να φανούν εξίσου χρήσιμοι.

Γράφαμε πριν 8 μήνες με αφορμή την χυδαία απαλλακτική πρόταση της Εισαγγελέως Αδαμαντίας Οικονόμου:

«Η δίκη της γνωστής συμμορίας αποτελεί μια εμβληματική, ομολογουμένως, συχνεία στην ιστορία δικών που το ελληνικό κράτος δικάζει τον εαυτό του. Υπ' αυτή την έννοια, η άσκηση της ποινικής δίωξης τον Αύγουστο του 2014 συνιστούσε την βίαιη «ανάκληση» της εντολής που είχε δοθεί μετά την εξέγερση του 2008 στην συμμορία από το ελληνικό κράτος για ενεργότερη εμπλοκή στο κυρίως πολιτικό προσκήνιο της χώρας. Η «ανάκληση» αυτή, όσο κι αν συντάραξε τους ήδη διαμορφωμένους συσχετισμούς δυνάμεων και απόκτησης υλικών προσόδων στους κόλπους της μαφίας και του εγκληματικού κεφαλαίου, δεν θα μπορούσε ασφαλώς να αφήσει έκθετους στην βορά της δημοσιότητας τους παραδοσιακούς μηχανισμούς του ελληνικού παρακράτους. Πρέπει να είναι σε όλους σαφές ότι στην δίκη της ΧΑ, το ελληνικό κράτος δικάζοντας τον εαυτό του, ταυτόχρονα τον προστατεύει για σήμερα και για το μέλλον!..»

Ο νέος κύκλος διαχείρισης της κρίσης που ανοίγει το 2020 βρίσκει τα αφεντικά περισσότερο προετοιμασμένα απ' ό τι το 2009 και το ξέσπασμα της λεγόμενης «χρηματοπιστωτικής κρίσης». Οι μισθοί και οι συντάξεις έχουν τσακιστεί, η μισθωτή εργασία έχει απορρυθμιστεί, ένα ιδιότυπο απαρτχάιντ καθεστώδες έχει επιβληθεί για τους/τις μετανάστες/τριες εργάτες/τριες διασπαρμένο σε όλη την επικράτεια, οι στρατοκράτες και το πολιτικό προσωπικό τους έχουν στήσει την «συμμαχία των

χειρίστων» στην Ανατολική Μεσόγειο, η οποία εν τω μεταξύ βυθίζεται όλο και περισσότερο σε ένα διαρκούς πολεμικής έντασης καθεστώδες, η κοινωνική ζωή έχει περισταλεί δραματικά, ο δημόσιος λόγος έχει μετατοπιστεί επαρκώς προς τα δεξιά και το πιο «αριστερό» που ακούει κανείς είναι «δωρεάν τεστ για όλο τον λαό». Δεν είναι αυταπόδεικτο -και είναι καθήκον της σύγχρονης αντιφασιστικής κριτικής να το αποκαλύψει- αλλά φαίνεται ότι μέσα στο νέο περιβάλλον διαχείρισης της κρίσης το σχέδιο του 2009 «ρίξε την γιαγιά στην χρυσή αυγή» δεν είναι επαρκές. Ενδεχομένως τα αφεντικά χρειάζονται σήμερα περισσότερο την περίφημη «σοβαρή χρυσή αυγή», ενδεχομένως χρειάζεται να γίνει ένας εμφανής διαχωρισμός -κατά τα ευρωπαϊκά πρότυπα- μεταξύ «πεζοδρομιακών» και «κοινοβουλευτικών» ναζι. Το επίπεδο της ταξικής πάλης σε συνάρτηση με την ποιοτική μετάλλαξη του σύγχρονου φασισμού θα υποδείξει και την πολιτική μορφή που αυτός θα πάρει στο μέλλον.

Παρακάτω θα θυμηθούμε μερικούς μόνο από εκείνους που δεν δικάστηκαν στην πολύκροτη δίκη της Χρυσής Αυγής, μολοντί έπρεπε να κατέχουν ο καθένας τους μια ξεχωριστή θέση στα εδώλια των κατηγορουμένων. Θα δούμε ποιες είναι οι σύγχρονες πολιτικές ανάγκες των αφεντικών που υπαγόρευαν το χτίσιμο του πρωτοφανούς «δημοκρατικού τείχους» μέσα σε ένα πανηγυρικό περιβάλλον αντιφασιστικής εθνικής ενότητας. Θα δούμε γιατί ο «δικός μας» αντιφασισμός, που είναι αυτόνομος και εργατικός, δεν μπορεί να χωρέσει στα καλούπια της θεσμικής μεσολάβησης, που εσχάτως έλαβε την μορφή της διακομματικής στήριξης. Τέλος, θα επιχειρήσουμε κάποιες εκτιμήσεις για την αναδιαμόρφωση του πολιτικού τοπίου στο επόμενο διάστημα.

ΟΙ NAZI ΣΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ (ΚΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΤΟΥΣ ΣΤΗΝ ΚΑΘΑΡΗ)

Η συμμορία των μαχαιροβγαλτών είναι μια παρακρατική οργάνωση που φτιάχτηκε από τα σπλάχνα του ελληνικού βαθέως κράτους στις αρχές της δεκαετίας του 1980, έπειτα από διεργασίες στο εσωτερικό του εθνικού χώρου που κίνησαν μετά την επιστροφή τους από την Ιταλία πρώην στελέχη της «Λέγκας Ε.Σ.Ε.Σ.Ι.» (Εθνικιστικός Σύνδεσμος Ελλήνων Σπουδαστών Ιταλίας)². Η πραγματική ηγεσία της, δηλαδή τόσο ο «τυπικός» αρχηγός (Νίκος Μιχαολιάκος) όσο και ο «άτυπος» (Τάκης Μιχαολιάκος³), ο οποίος εκτελούσε χρέη συνηγόρου υπεράσπισης του πρώτου στην δίκη, πρόκειται για άτομα που διατηρούν αποδεδειγμένες σχέσεις με τις υπηρεσίες, έχουν καλλιεργημένες επαφές με τον επιχειρηματικό κόσμο και χρόνια συνομιλία με την ελληνορθόδοξη εκκλησία. Η δε «κομματική βάση» της οργάνωσης προήλθε από τα σπλάχνα του ντόπιου ρατσισμού και εθνικισμού των αρχών της δεκαετίας του 1990, ο οποίος οργανώθηκε και γιγαντώθηκε με την διακομματική στήριξη του ελληνικού κράτους και των μηχανισμών του⁴. Η πολιτική συμπόρευση και η υλική συνεργασία των ναζι με τους τωρινούς «κατηγόρους» της είναι πολύχρονη και κατ'άγεται από την εποχή της περίφημης «ελληνοσοβιετικής φιλίας». Κι είναι γι' αυτόν τον λόγο που η συμμορία των μαχαιροβγαλτών είναι πολύ καλά γνωστή στις υπη

ρεσίες και στο πολιτικό σύστημα, μολονότι τα τότε αφεντικά της σήμερα συστήνονται ως οι ανελέητοι «διώκτες» της.

Η συμμορία που καταδικάστηκε και με την καταδίκη της δώρισε στην Δημοκρατία μια από τις «λαμπρότερες» μέρες της είναι μια τυπική εφεδρεία του συστήματος, μια δράκα πιθήκων προστατευμένων από τις αρχές και χρηματοδοτούμενων από επιχειρηματίες, που στελέχωσαν την βιτρίνα ενός παρακρατικού μαγαζιού το οποίο ανέλαβε εμφανή δημόσια δράση μετά την εξέγερση του 2008. Το τότε αφήγημα περί «ανακατάληψης του κέντρου των πόλεων» που είχαν αναγγείλει κάποια κακόφημα στελέχη της δεξιάς παράταξης⁵ βρήκε στην συμμορία των ναζί το κατάλληλο ενεργούμενο για να φέρει σε πέρας το κρατικής έμπνευσης, μνηστικής στήριξης και παρακρατικής χρηματοδότησης σχέδιο αντιεξέγερσης. Εν τω μεταξύ το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης απλά διεύρυνε το εύρος των αρμοδιοτήτων που οι παρακρατικοί τραμπούκοι είχαν αναλάβει με επιπλέον «καθήκοντα» που αφορούσαν την τρομοκράτηση των μεταναστών εργατών, την δήθεν κυριαρχία τους στους δρόμους των πόλεων και τον πόλεμο φθοράς στην οργανωμένη εργατική τάξη. Η αποκάλυψη στήριξη και προβολή τους από τα media και η τεχνητή διόγκωση της εκλογικής επιρροής τους από τις εταιρείες δημοσκοπήσεων ήταν η προϋπόθεση ώστε οι ναζί να ξετρυπωθούν από τα υπόγεια του βαθέως κράτους και να εμφανιστούν ξαφνικά στην δημόσια σφαίρα ως «δυνατότητα ψήφου». Το δε πολιτικό παρασκήνιο που εκτυλίχθηκε από τον μετέπειτα συμπολιτευόμενο στην κυβέρνηση Λουκά Παπαδήμο, Λαϊκό Ορθόδοξο Συναγερμό, συντέλεσε ώστε στις δημοτικές εκλογές της όης Μαΐου 2012 η συμμορία να συγκεντρώσει 10.222 ψήφους, ο αρχηγός της να εκλεγεί δημοτικός σύμβουλος στον Δήμο Αθηναίων και η οργάνωση να καταλάβει μια θέση στην κεντρική πολιτική σκηνή⁶. Έκτοτε η ιστορία είναι λίγο-πολύ γνωστή. Όμως σε πείσμα των τωρινών «κατηγόρων» της, κανείς από όλους εκείνους που την εξέθρεψαν δεν κάθισε στο εδώλιο της ελληνικής «δικής της Νυρεμβέργης».

Είναι πασίγνωστο ότι η καταδικασθείσα συμμορία των παρακρατικών τραμπούκων διατηρεί άριστες σχέσεις με παράγοντες του ελληνικού εφοπλισμού⁷. Το σύντομο διάστημα της κοινοβουλευτικής παρουσίας της μάς παρέδωσε σωρεία τεκμηρίων για αυτή την υπόθεση. Η κοινοβουλευτική δραστηριότητα του Νίκου Κούζηλου υπέρ εκπροσώπησης των εφοπλιστικών συμφερόντων, η εκδούλευση που η συμμορία παρείχε στα αφεντικά της ναυπηγοεπισκευαστικής του Περάματος και της Ιχθυόσκαλας στο Κερατσίνι⁸, οι δουλειές που η IMS ENTERPRISES, μια εταιρεία παροχής υπηρεσιών ασφάλειας σε πλοία συμφερόντων Βίκτωρα Ρέστη και Αναστάσιου Πάλλη⁹, μοίρασε στον Γιάννη Λαγό και στα «παιδιά» του από την τοπική της Νίκαιας (βλ. Εικ.1) είναι μερικές μόνο από τις πολλές περιπτώσεις που οι ναζί βρέθηκαν σε ρόλο μπροστινού των αφεντικών τους. Εμβληματικότερη, όμως, μεταξύ όλων αποτελεί η υπόθεση του «ναζιστικού μουσείου» του Αναστάσιου Πάλλη, το οποίο «ανακαλύφθηκε» από τις αρχές τον Οκτώβριο του 2013 και όσο γρήγορα συσχετίστηκε με τις έρευνες της Αντιτρομοκρατικής για την υπόθεση του περίφημου «κρυφού οπλοστασίου» της Χρυσής Αυγής, τόσο γρηγορότερα θάφτηκε. Δυστυχώς η μνήμη έχει κοντά ποδάρια και επιτρέπει στους πάλαι ποτέ χρηματοδότες της συμμορίας να εμφανίζονται ανερευθιάστα σήμερα ως «διώκτες» της (βλ. εικ. 2).

Αν κάτι έχει να μας προσφέρει το γνωστό σύνθημα «μπάτσοι και ναζί το ίδιο μαγαζί» είναι η πολιτική συνείδηση ότι, πέρα από την αγασθή συνεργασία των μαχαιροβγαλών με τους ένστολους ψηφοφόρους τους, η χρυσή αυγή ποτέ δεν ήταν ένα «ιδεολογικό εγχείρημα». Ήταν ένα κρατικό σχέδιο, μια πολιτική επιχείρηση του συμπλέγματος του βαθέως κράτους με την δημόσια τάξη. Το μεγάλο πλυντήριο, όμως, της 7ης Οκτώβρη 2020 και της «καταδίκης της εγκληματικής οργάνωσης» επικύρωσε ότι διάφοροι αξιωματικοί της ελληνικής αστυνομίας που κατά καιρούς είχαν προσφέρει στήριξη στο έργο της συμμορίας, πέρασαν οριστικά στο απυρόβλητο. Τα ονόματα των Αθανάσιου Σκάρα, τέως διοικητή στο Α.Τ. Αγίου Παντελεήμονα και Δημήτρη Γιοβανίδη, τέως διοικητή Ασφαλείας στο Α.Τ. Νίκαιας, παρότι δεν εμφανίστηκαν παρά μόνο παρεμπιπτόντως

στο κατηγορητήριο της δίκης, πρέπει να μείνουν ανεξίτηλα γραμμένα στην μνήμη της σύγχρονης αντιφασιστικής συνείδησης προτού προλάβει η οργανωμένη αμνησία της εθνικής δημαγωγίας να τα σβήσει.

ΑΛΛΟ ΕΝΑ ΤΟΥΒΛΟ ΣΤΟ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΤΕΙΧΟΣ»

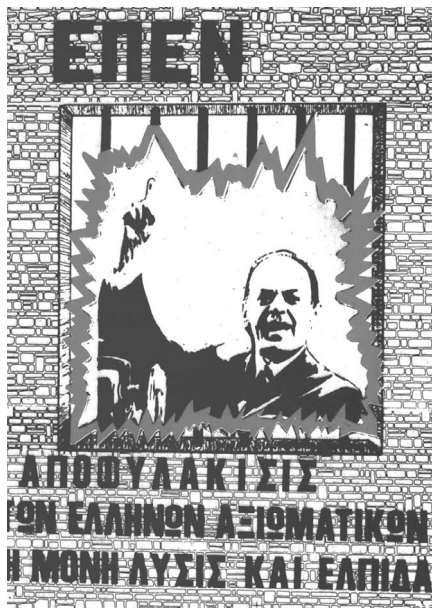
Μερικά εικοσιτετράωρα πριν και μετά την απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Κακουρημάτων επί της ενοχής των ναζί οργανώθηκε μια δίωχος προηγούμενο μνηστική επιχείρηση συντονισμού απόψεων από θεσμούς και πολιτικά πρόσωπα που συνηγορούσαν στην καταδίκη της συμμορίας από το δικαστήριο. Το πλήθος, ο τρόπος και η ταχύτητα με την οποία διακινούνταν αυτές οι «δηλώσεις συναίνεσης» στην καταδίκη ξεπερνούσε όχι μόνο ό,τι έχουμε συνηθίσει μέχρι σήμερα, αλλά και τα παραδοσιακά

προσχήματα του διαλόγου μέσα στην αστική δημόσια σφαίρα. Όστε το εύρος της συναίνεσης στην καταδίκη θύμισε εύλογα τις μέρες της πρώιμης Μεταπολίτευσης, μολονότι τίποτα πλην της διακομματικής στήριξης δεν μπορεί να αντιστοιχηθεί με τότε. Το εναρκτήριο λάκτισμα της επιχείρησης αυτής έδωσε ασφαλώς η εφημερίδα που έχει μοναδικούς εργοδότες τους αναγνώστες της, με την κυκλοφορία του φύλλου της 3ης Οκτωβρίου 2020, ανακοινώνοντας «το ΤΕΛΟΣ της Χρυσής Αυγής» και εισάγοντας τον όρο «δημοκρατικό τείχος».

Όπως μάθαμε δυο μέρες αργότερα¹⁰ εμπνευστής αυτής της κίνησης ήταν ο Δημήτρης Ψαρράς, ένα από τα πρόσωπα που συνδέθηκαν οργανικά με την χάρση της δικανικής γραμμής της πολιτικής αγωγής που δεν προσέκειτο στο ΚΚΕ. Μέσα από ένα σκληρά ιδεολογικό κείμενο, ο πάλαι ποτέ συντάκτης του «Ιού» της Ελευθεροτυπίας επιχείρησε να κάνει εκ του ασφαλούς ανάλυση αγώνα εν έτει 2020, αξιοποιώντας τα εργαλεία της ιταλικής Αυτονομίας στην κριτική που έκανε ενάντια στο «ένοπλο κόμμα» στην δεκαετία του 1970. Κοντολογίς ο Ψαρράς δήλωσε ότι «ο μαχητικός αντιφασισμός στρατιωτικοποιεί την αντίσταση» και ότι η κατά μέτωπο σύγκρουση με τους ναζί είναι ατελέσφορη γιατί κατ' αυτόν τον τρόπο το κίνημα εισχωρεί σε ένα πεδίο μάχης που οι ναζί έχουν την υπεροπλία και την κρατική αρωγή, υπενθυμίζοντας την Στρατηγική της Έντασης του ιταλικού κράτους απέναντι στο πελώριο κίνημα αντίστασης που είχε να αντιπαρατεθεί. Μόνο που τίποτα δεν είναι ίδιο με τότε, προεξάρχοντος του ίδιου του Ψαρρά

που εξαπέλυσε τους μύδρους του ενάντια στους σύγχρονους «υπερεπαναστάτες» από την ασφάλεια των γραφείων της οδού Κολοκοτρώνη. Η χυδαία αναγόρευση του «θεσμικού αντιφασισμού» ως της μόνης ικανής μεθόδου αντιμετώπισης των φασιστών σήμερα και η υπεράσπιση της δήθεν δεινής ικανότητας της αριστερής δημοσιογραφίας να «σύρει τον αντίπαλο στην υιοθέτηση των θέσεων του αντιφασιστικού κινήματος» αποτελεί την πιο ύπουλη και δόλια άποψη του δημοσιογράφου. Κι επειδή η άποψη αυτή δυσφημεί στον πυρήνα του το είδος του αντιφασισμού που επί χρόνια υπηρετούμε θα χρειαστεί να απαντήσουμε.

Η εμφάνιση της συμμορίας στον δημόσιο χώρο στις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας προκάλεσε πολύ γρήγορα τα αντανάκλαστα του αντιφασιστικού κινήματος, το οποίο εφθύρε διάφορες μορφές να επιτεθεί στους φασίστες και να τους ανακόψει τον δρόμο. Η κοινωνική πόλωση που αργότερα προξένησε η ανάδειξη των ναζί σε «τρίτη κοινοβουλευτική δύναμη» ήταν τέτοιας εμβέλειας και έντασης, ώστε για μια μεγάλη περίοδο η σύγκρουση με τους φασίστες ήταν ένα καθημερινό φαινόμενο για την μητρόπολη και τις πόλεις της επαρχίας. Μέσα στην περίοδο εκείνη και με αποκορύφωμα την διαδήλωση για την δολοφονία Killah P τον Σεπτέμβρη του 2013 έγιναν εκατοντάδες διαδηλώσεις και αντισυγκεντρώσεις, απειράριθμες (άλλες γνωστές κι άλλες άγνωστες) συγκρούσεις με τους φασίστες στον δρόμο, σπασίματα των γραφείων τους, αποκλεισμοί τους από γεγονότα ή εκδηλώσεις, ενόσω κολλούνταν χιλιάδες αφίσες και μοιράζονταν χιλιάδες προκηρύξεις. Ως μέλη του antifa community και άλλων αντιφασιστικών ομάδων, συμμετείχαμε και υποστηρίξαμε με όποιον τρόπο μπορούσαμε

Εικ. 1: Σε μια άλλη περίοδο της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας, ένας άλλος φασίστας κρατούμενος στους φυλακές Κορυδαλλού ίδρυσε την Εθνική Πολιτική Ένωση (Ε.Π.ΕΝ.) προκειμένου να διεκδικήσει την αποφυλάκισή του, συσπειρώνοντας παράλληλα την βάση της ακροδεξιάς. Να θυμησούμε επίσης ότι αρχηγός της νεολαίας Ε.Π.ΕΝ ήταν ο σημερινός Υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης, Αφίσια της Ε.Π.ΕΝ. για τις ευρωεκλογές του 1984.

Εικ.2 (αριστερά): Βίκτωρας Ρέσις και Κώστας Καραγκούνις (συνήγορος του πρώτου και στέλεχος της ΝΔ) σε ένα τρυφερό ενσταντανέ από εκδήλωση της δεξιάς παράταξης στο Πολεμικό Μουσείο Αθηνών τον Μάρτιο του 2019 με ομιλήτη τον Αντώνη Σαμαρά. Εικ.3 (δεξιά): Στιγμιότυπο από την συνεδρίαση της Βουλής στις 6/10/2020. Οι αριστερή πτέρυγα του δημοκρατικού τόξου σε επίδειξη αντιφασιστικών γυμνασίων.

όλες αυτές τις κινηματικές διαδικασίες που κλυδωνίζονταν από μια έντονη κινητικότητα εκείνη την περίοδο. Καθώς το βλέμμα μας, όμως, ήταν στραμμένο στην υποστήριξη των συλλογικών σκοπών του κινηματικού αντιφασισμού, ποτέ δεν συνταχθήκαμε πίσω από τις γραμμές της καθεστωτικής αριστεράς, ακόμα κι όταν αυτές μάζευαν τα απομεινάρια του αντιφασιστικού κινήματος που γιγαντώθηκε μετά την δολοφονία του Killah P στο Κερατσίνι, κεφαλαιοποιώντας την συμμετοχή του ΣΥΡΙΖΑ σε ψήφους που θα τον οδηγούσαν στην κυβέρνηση τον Γενάρη του 2015.

Δεν πρέπει επίσης να ξεχνάμε ότι ο όψιμα διαφημιζόμενος διαχωρισμός μεταξύ «θεσμικού» και «μαχητικού» αντιφασισμού εγκαινιάστηκε στην διαδήλωση της πρώτης επετείου από την δολοφονία Φύσσα, τον Σεπτέμβριο του 2014 στο Κερατσίνι. Η τότε στάση της αριστεράς στον δρόμο άφησε τα μπλοκ των αυτόνομων και μαχητικών αντιφασιστών/τριών έκθετα στις ορέξεις της αστυνομίας, στοιχίζοντας την σύλληψη δεκάδων διαδηλωτών/τριών, μεταξύ των οποίων και ο σύντροφός μας, Ν. Α., ο οποίος καταδικάστηκε σε πρώτο βαθμό με ένα ψευδές, αστήρικτο και χυδαίο κακουρηματικό κατηγορητήριο. Η εκδίκηση της υπόθεσης του συντρόφου μας σε δεύτερο βαθμό στις 11 Δεκέμβριο 2020 στο Μικτό Ορκωτό Εφετείο Πειραιά αποτελεί μια υπενθύμιση –μεταξύ πολλών ακόμη– ότι η πολιτική υπεράσπιση του μαχητικού αντιφασισμού είναι υπόθεση της οργανωμένης εργατικής τάξης. Και όχι των μεσολαβήσεων των media και της αριστεράς του κράτους.

Υπηρετήσαμε για χρόνια και συνεχίζουμε να υπηρετούμε κινηματικά το είδος του αντιφασισμού που δεν είναι αφοσιωμένος μανιακά στην δράση της συμμορίας –και δη στον αρχηγό της– αλλά επιχειρεί να αναδειξει το πεδίο των επιμέρους αντιφάσεων που η εμπέδωση της καπιταλιστικής κρίσης γεννάει για την σύγχρονη εργατική τάξη στο κοινωνικό πεδίο. Ο «δικός μας» αντιφασισμός δεν θα τελειώσει με την καταδίκη της συμμορίας, η οποία άλλωστε για να γίνει αμετάκλητη θα περάσουν αρκετά χρόνια ακόμη.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΘΝΙΚΟ CONSENSUS ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΔΗΜΙΑΣ»

Ήταν Φλεβάρης του 2010, λίγο πριν την υπαγωγή της χώρας υπό διεθνή εποπτεία, όταν ο μετέπειτα «διδάκτς» της συμμορίας Αντώνης Σαμαράς διαλαλούσε ότι «χρεωκόπησε το σύστημα της Μεταπολίτευσης». Ήταν σαφές τότε ότι το πολιτικό σύστημα περνούσε μια σοβαρή κρίση αντιπροσώπευσης και ότι μια σειρά από τις παλιές διευθετήσεις του κράτους των κομμάτων έπρεπε να ανασυνταχθούν. Η εμφάνιση της συμμορίας στον δρόμο το 2010 συνέπιψε με την ξέσπαση της κρίσης στην Ελλάδα. Οι εντεταλμένοι μαχαιροβγάλτες στάλθηκαν να υλοποιήσουν ένα μέρος της συμφωνίας που διαδέχθηκε εκείνο το «Τέλος της Μεταπολίτευσης», δηλαδή την υποτίμηση της εργασίας, την τρομοκράτηση των μεταναστών εργατών και τον милитарισμό στην καθημερινή ζωή. Μέσα στο σύντομο διάστημα της δράσης τους αξιοποιήθηκαν επαρκώς από τα αφεντικά τους σε διάφορους τομείς της κοινωνικής ζωής. Και συχνά η δράση τους άγγιξε ιδιαίτερα ευαίσθητες περιοχές της ελληνικής πραγματικότητας όπως ο κα-

θεστωτικός συνδικαλισμός και η εθνική μνήμη του εμφυλίου πολέμου. Μην ξεχνάμε, άλλωστε, ότι μεταξύ των τριών περιστατικών που μνημόνευσε ο άλλος «διδάκτς» της συμμορίας, Νίκος Δένδιας, όταν ασκήθηκε η ποινική δίωξη κατά της ηγεσίας της τον Σεπτέμβριο του 2013 ήταν η επίθεση στο Πέραμα κατά των συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ στην ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη και τα επεισόδια σε βάρος στελεχών της δεξιάς παράταξης τον Ιούλιο του 2013 στον Μεγαραλά Μεσσηνίας.

Από τότε κύλησε πολύ νερό στο αυλάκι. Η εντολή που «ανατέθηκε» στην συμμορία στους υπόγειους διαδρόμους των υπηρεσιών ανακλήθηκε προσωρινά (:). Ο νέος γύρος καπιταλιστικής κρίσης που ξεκίνησε με το ξέσπασμα της «πανδημίας» φαίνεται ότι έχει ανάγκη μιας άλλης πολιτικής διαχείρισης, μολονότι η στρατιωτικοποίηση της καθημερινής ζωής βρίσκεται και πάλι στον πυρήνα της. Μόνο που τώρα η πειθαρχηση και ο έλεγχος δεν πραγματοποιούνται μέσα από την ανοιχτή δράση των φασιστών, αλλά μέσω της εφαρμογής μιας κατασταλτικής πολιτικής της «φροντίδας» και της «συναίνεσης», στην οποία η αριστερά έγενεψε καταφατικά από την πρώτη στιγμή που εξαγγέλθηκε. Η υγειονομική διαχείριση της παρούσας κρίσης είναι πλέον αυτή που καθορίζει το είδος του σύγχρονου φασισμού. Και μέσα στο περιβάλλον της νέας κανονικότητας η ελληνική κοινωνία, που σύσσωμη καταδίκασε τον ναζισμό, παραμένει ένα τυπικό δείγμα «ασυμπτωματικού φασίστα»: μολονότι δεν εκδηλώνει διαρκώς τα συμπτώματα της «νόσου», μπορεί να μεταδώσει τον «ιό» με ευκολία.

1. Δικάζοντας τον εαυτό του: κρατικές στρατηγικές και αντιφασιστικές ελλείψεις ενόψει της ολοκλήρωσης της δίκης της Χρυσής Αυγής, περ. Traverso Antifa, τευχ. 0, Φλεβάρης 2020, σελ. 16.
2. Για περισσότερα βλ. Οι φάλαγγες της μαύρης τάξης: η «Νέα Δεξιά» και ο ελληνο-ιταλικός φασιστικός άξονας, περ. Sarajevo, τευχ. 102 Ιανουάριος 2016.
3. Ο Τάκης Μιχαλόλιας, αδερφός του Νίκου Μιχαλολιάκου, είναι ανάμεσα στους πιο γνωστούς δικηγόρους των Αθηνών που ασχολούνται με το λεγόμενο «βαρύ ποινικό» και με τις υποθέσεις της μαφίας. Από το γραφείο του στην οδό Καρνεάδου στο Κολωνάκι έχουν περάσει κατά καιρούς διάφοροι επιφανείς εντολείς όπως οι Κοσκωτάς, ηγούμενος Εφραίμ, Γιάννης Σμπώκος κ.ά.
4. Την τεκμηριωμένη αυτή πολιτική γνώση την οφείλουμε σε μια παλιά κινηματική αντι-έρευνα συντρόφων της οργανωμένης αυτονομίας. Βλ. Ελληνοσερβική φιλία 1991-1995: Η συμμετοχή του ελληνικού ιμπεριαλισμού στον «τρίτο βαλκανικό πόλεμο», Αντισχολείο, 2013.
5. Για περισσότερα βλ. Βοθρολύματα και μαχαιροβγάλτες (με γραβάτα): ποιος κοιτάει αλλού;, περ. Sarajevo, τευχ. 63 Ιούνιος 2012.
6. Για περισσότερα βλ. Μια εκκλησία, μια πλατεία και η μαφία, περ. Barricada Antifa, τευχ. 11 Νοέμβριος 2010.
7. Οι σχέσεις της ελληνικής ακροδεξιάς με τους Έλληνες εφοπλιστές έχουν την δική τους ιστορία μέσα στην Μεταπολίτευση. Για περισσότερα επ' αυτού βλ. Οι φάλαγγες της μαύρης τάξης: ο «πολύς» Αριστοτέλης Καλέντζης, περ. Sarajevo, τευχ. 109 Σεπτέμβριος 2016.
8. Για περισσότερα βλ. Χρυσή Αυγή: το υλικό υπόλοιπο, περ. Zero Years, τευχ. 5 Νοέμβριος 2017.
9. Για περισσότερα σχετικά με την εμπλοκή του Βίκτωρα Ρέσιη με τους ναζί βλ. Ο δεύτερος θάνατος του Σαχζάτ Λουκμάν (10-10-2020), Διαθέσιμο στο sarajevomag.net
10. Δημήτρης Ψαρράς, Ποιος δικάζει την Χρυσή Αυγή;, Εφημερίδα των Συντακτών (5-10-2020).